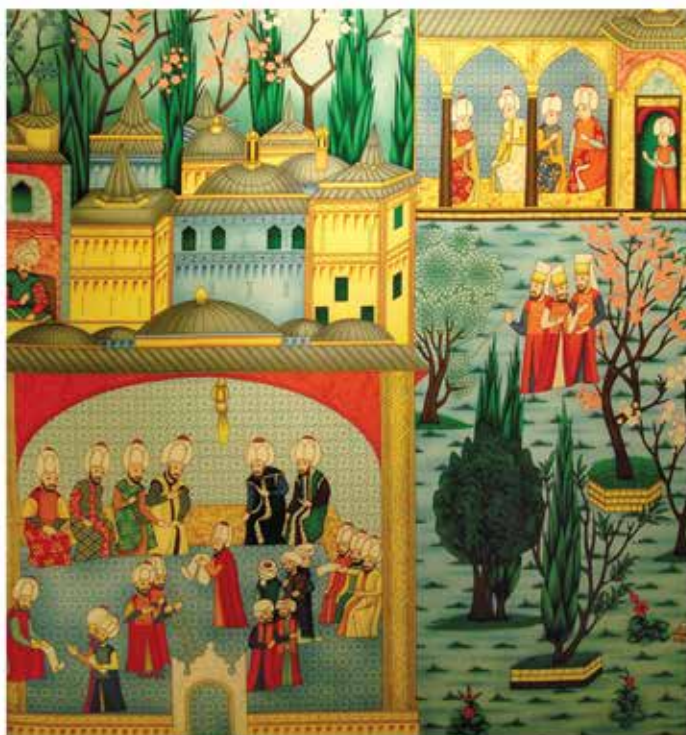

YÜCEL BALKU
SÜKÛT
AYYUKA ÇIKAR
BİTMEMİŞ KÜLLİYAT

YÜCEL BALKU
SÜKÛT
AYYUKA ÇIKAR
BİTMEMİŞ KÜLLİYAT

© 2011, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2011

3. basım: Şubat 2017, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Murat Gülsoy

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-1401-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

YÜCEL BALKU
SÜKÛT
AYYUKA ÇIKAR
BİTMEMİŞ KÜLLİYAT

TOPLU ESERLER

YÜCEL BALKU, 1969'da Iğdır'da doğdu. Bursa Uludağ Üniversitesi İİBF Uluslararası İlişkiler Bölümü'nden mezun oldu. 1988'de Bursa'ya yerleşti. Bilgi iletişim sistemleri alanında çalıştı. 1992'de arkadaşlarıyla birlikte *Prometheus* adlı dergiyi çıkardı. *Hayalet Gemi* dergisine Balku imzasıyla öyküler yazdı. Yücel Balku öykü atölyesini oluşturdu. 2000 İnkılâp Kitabevi Öykü Ödülü'nü kazanan kitabı, aynı yayınevinden *Sükût Ayyuka Çıkar* adıyla 2001'de çıktı. Yücel Balku, 15 Aralık 2003'te genç yaşta aramızdan ayrıldı. 2004 Şubatı'nda *Goncanın Üçüncü Günü* adlı ikinci öykü kitabı, 2005'te "Bitmemiş Külliyat: Yücel Balku" altbaşlığıyla *Tayfanın Seyir Defteri* yayımlandı.

İçindekiler

Kızlarına Mektup	15
SÜKÛT AYYUKA ÇIKAR	
Abruşak	21
Sisten Sonra	33
Serpentarius	49
Teşekkürler Sevgilim	65
Kesik Başın Hikâyesi	75
Akarib	83
Arguri	93
M.K.C.	103
Taşın Teri	113
Son Prometheus	127
Kâfdili	137
Göl	145
Horozlu Ayna	157
Zümrüt Kurbağa	169
Giz Dolu Çürüme Ayı	181
Çengelli Peri	195

GONCANIN ÜÇÜNCÜ GÜNÜ

Cevşen	207
Tıley ya da Hiç	227
Aileden Biri	241
Boğanak	249
Yılan ve Erguvan	255
Çekirge Sancısı	269
Yalnız İğdenin Kokusu	285
Zulmet	301

KİTAPLARDA YER ALMAMIŞ ÖYKÜLER

Sessiz Gemi	309
Dizimde Uyuyan Dev	321
İsimsiz	335

DENEMELER

Koza'nın Kapıları	347
Kent Ölürken Şehir Direnecek	353
Surun Dışındakilerin Yeni Aklı	359
Öteki Şehirler	371
Öykü Üzerine Düşünceler	381
Beşinci Çarşamba	385
Voltran!	395
O ya da 90-92 Yıllarından Notlar	399
Aynalar ve Biz	403

KURMACA TASARI

Yedi Güzel	407
------------------	-----

ŞİİRLER

Ağaç	421
Ahûzâr	422

Bırak Beni	423
Su Kavuşumu	424
Doğu	425
Seyyah	426
Şehir Erotique	427
Taş	428
YÜCEL BALKU'YLA YAPILMIŞ SÖYLEŞİLER	
Yücel Balku-Murat Gülsoy	431
Yücel Balku-Nursel Duruel	439
Yücel Balku-Pınar Şenel	449
Yücel Balku-Yekta Kopan	461
Hayalet Gemi ekibiyle birlikte Yücel Balku	467
YÜCEL'İN ARDINDAN	
Film Koptu! / Murat Gülsoy	473
Sükût Vakti / Yekta Kopan	481
“Ben Sadece Anımsıyorum” / Mehmet Açar	487
Sükûtu Hayat / Ayfer Tunç	493
Sükût Ayyuka Çıkar'da “Düş Tozu”na Bulanmış Bursa Öyküleri / Ömer Lekesiz	501
Ardından / Nalan Barbarosoğlu	515
Eşi Semra Balku'yla Yücel Üzerine	517
Kızı Şeyda Gönül Balku'nun Mektubu	533

Hayalet Gemi okurlarının Balku imzasıyla tanıdıkları Yücel Balku, 2003 yılında aramızdan ayrılırken geride öykü, deneme ve şiirlerini bıraktı. *Tayfanın Seyir Defteri* sonsuza dek genç kalacak olan bir yazarın bitmemiş külliyatıdır.

Tayfanın Seyir Defteri, 2000 yılında kaleme aldığı “Kızlarına Mektup”la başlıyor ve büyük kızı Şeyda Gönül Balku’nun babasına 2011 yılında yazdığı mektupla bitiyor. Öyküleri, şiirleri, denemeleri, söyleşileri ve Yücel Balku’nun hakkında yazılanlar bu iki mektubun arasındaki sonsuzluğu doldurmaya çalışıyor.

Kitabın genişletilmiş yeni baskısını yapan Can Yayınları’na, Zeynep Çağlıyor şahsında dostları ve ailesi adına teşekkür etmek isterim.

MURAT GÜLSOY
Ekim 2011

Kızlarına Mektup

Şeyda ve Eylül'e,
Kızlarıma, fotoğrafın çeyreklerine,
Deli gönlün isteğine ve içimdeki sonbahar hüznüne,
Bu zarfsız mektubun ancak yıllar sonra size ulaşacak olması, posta idaresinin yavaşlığından değil; postacının babanız olmasından kaynaklanıyor. Benim tembelliğim üzerine gerekli dersleri, büyüme serüveninin her aşamasında annenizden alacağınız için bu konuyu fazla eşelemiyorum yavrularım.

Dünyaya gelmek bizim seçimimiz değildi. Sizin de. Sizin dünyaya fırlatılmanıza da biz vesile olduk. Sevgiyle ve iyi niyetle yaptık bunu, ama dünya denilen yeri biraz olsun tanıyorsam, iyi niyet ve sevginin de hoş olmayan sonuçlara yol açabileceğini söyleyebilirim; ilk önce ebeveynlere isyan edilir, edeceksiniz, ana baba kucağının hem cennet ve hem de cehennem olduğunu anladığımız anlarda. Üstelik haklılığınız şüphe götürmez olacak; biz de göğüsleyemeyeceğimiz gerçeğe karşı şimdiki iyi niyetimize ilişkin anıları ve bir zamanlar karşısında olduğumuz gelenekleri kalkan yapıp size verdiğimiz emekleri silah diye kuşanarak direnmeye çalışacağız boş yere. O vakit anlamaya ve kalbinizi ve sözlerinizi anlaşılabilir ve ulaşılabilir bir kıvamda tutmaya çalışın yavrularım.

Eylül, kızım, ben doğumhaneden çıkan çocuğun kız olmasına sevinen adamları daima sevdim; onların kız çocuk arzulamakla eşlerine/sevgililerine duydukları sevgiyi kutsadıklarını düşündüm. Ben de, sende ve ablanda anneni çoğalttım yavrum. Asılla suret arasındaki birebirliğin asıl ve asıl arasında mümkün olamayacağını bile bile. Bildim ki, siz, ben ve annenizden bir parçaysanız, biz değil kendiniz olacaksınız. Çelişik gibi görünse de böylelikle bize benzeyeceksiniz. Çünkü anneni ve kendimi birkaç kelimeyle özetleyecek olsam şunları söylerim size: zekâ, inat ve başına buyrukluk.

Sana Eylül gibi sonbaharın tüm hüznlerini ve sancılarını kuşanmaya hazır ve üstüne her mevsim hazan yaprakları düşen bir ad vermekle hata mı ettik, bilemiyorum. Ben sadece adının bile sana özgü olmasını arzu ettim. Hüzne ve acıya uzak duramazsın ama en azından her insanın olduğu kadar yakın olmanı dilerim bu duygulara, daha fazla değil.

Ablanı, deli gönlün isteğini, yani Şeyda Gönül'ü, daima sev. Unutma ki, onun için biçilmiş bir ismi taşımaktasın ve o seni aylarca, tohum yağmuru bekler gibi bekledi. Ve hep olan oldu: Küçük, büyüğün öğretmeni oldu. Sen varlığıyla ona sevgiyi; sevgiyi paylaşmayı, kıskançlığı, sevdiğini koruma duygusunu ve daha birçok şeyi öğrettin; tıpkı onun da bana ve annene çocuğu olmanın ne demek olduğunu, sebepsiz ve sınırsız sevgiyi ve aniden olgunlaşmayı ve direnmeyi öğrettiği gibi.

Şeyda, güzel kızım,

Bu mektubu okuduğun zamanki durumu tahmin bile edemem. Ben hâlâ yaşıyorsam belki bu mektupta yazamadıklarımı ya da yazmayı unuttuklarımı yüz yüze konuşuruz. Değilse, en baştan ve daima şunu bilmeni

isterim: bulunduğun konumda seni memnun eden, değerli bir aile yadigârı gibi yanında taşımaktan onur duyduğun özelliklerin varsa bu hususta bana değil, annene şükran duymalısın. O daima gerçek bir anneden daha fazla biri ve eminim ki öyle kalacak. Sen ve kardeşin ona karşı daima saygılı olun isterim. Onun sevgisine açık tutun kendinizi. O sevgi size kadın olmanın onurunu ve hayata direnmenin yolunu öğretecektir.

Yaşamayı sırf bunun için bile arzulayabilirim. Yirmi yıl sonra senin ve kardeşinin ne olacağımızı, ne yönde büyüdüğünüzü ve ne bileyim, örneğin, evdeki kitaplara nasıl davrandığınızı görmek için. Sizin bana benzemenizi istemem bu hususta; belki de gerçekten mutluluk ağacı değildir bilgi. Okuma ve öğrenme hastası olmayabilirsiniz. Çok kültürlü olmayabilirsiniz. Ama yirmi yıl sonra böyle bir deyiş bir anlam ifade ederse, vasiyetimdir: kültüre ve bilgiye açık olun. Anlamak derdinden uzaklaşmayın. Tersini insanlıktan uzaklaşmadır çünkü. Bunu da anlamaya çalışın.

Minik kızlarım,

Karşı cinsle ilişkilerinizde, ben muhafazakârlaşıp karşı çıksam bile, özgür olun. Ama ilişkilerdeki tarzınızın sizin kültürünüzün, kadınlık onurunuzun ve bedeninize duyduğunuz saygının birer göstergesi olduğunu bilin ve unutmayın. Aşkı göz ardı etmeyin; onun bizi içgüdüleriyle hareket eden hayvanlardan ayıran en önemli fark olduğunu; velakin gerçek değil, insanlık tarihi boyunca kurgulanmış kolektif ama yapay bir duygu olduğunu hep akılda tutun. Kanılması gereken yalanlar vardır ve onlara kanmazsak hayat dayanılmaz olur.

Evreni aileniz sayın küçüklerim. Tabiatın süregiden ritminin, yani ilk bakışta anlaşılmasız görünen anarşik çalkantının devasa boyutlarını, tıpkı babanızı tanır gibi tanı-

maya ve anlamaya çalışın. O muazzam bütünü, biz şimdilerde puzzle diyoruz, bir yapboz gibi, diğer tüm bileşenlerle birlikte kavrayın ki insanın ve dolayısıyla kendinizin bir çakıltaşı kadar sıradan ve doğal olduğunu anlayasınız.

Geriye baktığımızda, anne babanıza ilişkin en çok hatırlayacaklarınız onların çelişkileri olacak. Doğaldır bu. Biz, bir geçiş toplumunun tekleyen ritmini ezber eden bir toplumda büyüdük; gerçekten insan olmaya çalıştığımız her an, tarihin ve coğrafyanın günahları paçamızdan yapıştı. O yüzdendir bazen çok çağdaş (?) bazen çok ilkel olmamız. Üstelik paçamızdan yapışan sadece geçmiş de değil; sevgi de bağlar insanı. Sevgi de engeldir bazen. Ailelerimize duyduğumuz sevgi de (ki asla hak ettikleri kadar sevmedik onları ya da sevdik ama gösteremedik) yapıştı bize. O yüzden yavrularım, vasiyetimdir; bizi sevin, hoşumuza gider bu; ama asla hayatınızın yörüngesini değiştirmesin bu sevgi, şimdi olduğu gibi başınıza buyruk olun. Hatalarınız da kendinize ait olsun.

Zengin ailelerden gelmedik biz. Size bırakabileceğlerimiz ancak çalışma hayatımızda biriktirebileceklerimiz olacak ve bunun çok fazla bir şey olacağını da sanmıyorum. Az çalıştığımızdan değil; belki herkesten çok çalışıyoruz. Ama bu gayret ancak, ekside başlamış bir hayatı artıya geçirmeye yetiyor. Daha da doğrusu, yeterse ne mutlu. Başkaları kadar zengin olamamaya kahrettiğiniz anlarda duruma bir de bu açıdan bakmaya çalışın.

Şimdilik bu kadar yavrularım. Sizlere başka mektuplar da yazmaya çalışacağım. Yapabilirsem senede bir mektup.

Sevgiyle kalın. Gözlerinizden, yanınızda olmanın yenemediği bir hasretle öperim.

YÜCEL BALKU
10 Mayıs 2000, Bursa

SÜKÛT AYYUKA ÇIKAR

2000 İnkılâp Kitabevi Öykü Ödülü

ABRUŞAK

“Oku efsunun feramuş eylegil efsaneyi”

NAMUSÎ

I

Meridyenlerin paralellerle çakıştığı her noktada çarımha gerildim. Basit, aptalca birkaç harita üstünde, onlar yüzünden. Birinci haritanın tam ortasında bir damla ter izi var. Çizerken düşmüş olmalı. Üstünde “Kûh-ı Ruhbân” yazdığına göre ter damlasının kâğıdın üstünde yeşil bir akıntı yaratması boşuna değil; zordu yazın ortasında tepeden tırnağa tere batmış bir halde Kûh-ı Ruhbân’da bir sonbaharı, sisli bir günü, o sisin içindeki çamlıkların içinden Abruşak’a bakan bir keşişi; keşişin düşlediklerini düşlemek. Dağın neresinden baksam şeddadi bir manastırın ardında bir perspektif hatası gibi duruyordu şehir. Manastır ile Abruşak arasındaki bayırları kaplayan erguvan örtü olsa olsa sorumsuz bir düş olmalıydı. Sis iyice bastırıp dağ ve Abruşak birbirine karıştığında erguvan, ihtimal ki sadece sisin rengi oluyordu. Sonsuz, ağır, hayali sisin. Başlangıcın.

Başlangıç dediğim, aylaklığın keyifli ezberinin başı-

mı döndürdüğü puslu bir sonbahar günüydü. O gün girmiştim ahşap binaların ancak birbirine yaslanarak zamana direnebildikleri dar sokağa. Maziden kalma utanılası bir miras: dar yolun iki yanında zamanın zulmünden yılmış ahşap binalar; bir terzihane, bir kundura tamircisi, yola doğru fırlamış bir pencere kafesinin ardında evin eski moda tevazusunu yüzünde taşıyan bir çocuk ve ortalıkta tırım tırım dolaşan tekir bir kedi. Kunduracı ile terzihane arasına sıkışmış bir dükkân vardı, ne dükkânı olduğunu anlamamı açıkça istemeyen kirli camların gerisinde. Dökük mavi boyalı tahta kapısı kimsenin içeri girmesini istemiyor gibiydi ama girdim. Antika yazı takımları, köhne gemici fenerleri ve gaz lambaları, paslı dikiş makineleri ve tozlu kitaplar arasında tüm bu ıvır zıvırdan bir parçaymış gibi orada duran kara kuru bir adam vardı dükkânda. İzin verirse biraz bakınmak istediğimi söyledim. Adamın çıkardığı mırıltıyla homurdanma arasındaki ses benim genç arsızlığım için yeterliydi. Birkaç asır öncesinin akıl almaz sabrını yansıtan sedef kakmalı bir yazı takımını inceledim sabırsızca; sonra, bin sekiz yüzlü yıllarda yazılmış, eski yazının efsunuyla allanıp pullanmış, üstelik de eski yazıyla beş kuruşa, cinsî sorunlara baharatlı çözümler vaat eden bir kitaba baktım; adam yanlı ş anlar, diye almadım. Birbirleriyle eskilikleri dışında ortak yanı olmayan onlarca nesneye baktım, bazılarını lütfedip elledim; dedemden bile yaşlı yüzeylerine zamane ellerimi sürdüm. Yarım saat kadar sonra adamın sabrının taşmak üzere olduğu ve ellerimin yapışkan, pis bir toza bulandığı ve aynı toz yüzünden hapşırarak isteyip bir türlü hapşırmadığım bir anda kendimi elimde tuhaf rulolarla buluverdim. Tuhaf olan rulolar değildi aslında, bu tür kâğıtları daha önce de görmüştüm. Ağır, kaliteli, ışığa tutunca içinde “R.A.F” harfleri okunan, ferman yazmada ve haritacılıkta kullanılan

kâğıtlardı bunlar. Tuhaf olan kâğıtların üstündeki haritalardı. Kuru boyayla renklendirildiklerini düşündürtecek kadar soluk renkli, yer adlarının anlaşılması imkânsız bir elyazısıyla yazıldığı haritalardı bunlar.

Adama dönüp haritaları kaçta verdiğini sordum, çok istekli olduğumu gizlemeye çalışarak. Öyle bir fiyat söyledi ki, benim gibi orta halli birinin iki aylık harcamasından bile fazlaydı. Adama haritaları lütfen satmamasını, gereken parayı ertesi güne kadar mutlaka temin edeceğimi söyleyerek dükkândan çıktım, çaresiz.

İzbe sokaklardan geçtim. Sokak aralarında yetim bir çocuk gibi başboş dolaşan yoksulluğa tanık oldum. Bir süre sonra kendimi bildik bir mekânda, Tahtakale'nin şehrin merkezine doğru akan, insanı hop diye anacaddeye düşüren dar yollarında bulduğumda değil ama birdenbire burun buruna geldiğim görkemli binaların yukarıdaki manzara ile tezatlığını keşfedince şaşırđım. Arkamdan omzuma yapışıp beni silkeleyen elle kendimi hatırladığımda çok geçti, Hilmi'ye benimle dalga geçmesi için yeterince koz vermiştim: Ne olmuştu, Karadeniz'de gemilerim mi batmıştı? Hayır, yani evet! Tahtakale'nin üst taraflarında bir yerlerde bir antikacıda birkaç harita bulmuş ama param yetmediğı için alamamıştım. Onda para vardı, istersem beraberce çıkar alırdık, ben sonra ona öderdim. Çıktık. Tüm yokuşları gerisingeri çıktık, tarihi tersinden okurcasına. Hilmi dükkânda duran adamı tanıyormuş. Bursa'nın yerlilerinden bir gayrimüslimmiş, biraz da bunakmış, söylediğı fiyatın yarısına bile alabilirmişiz haritaları.

Ama daha dükkândan içeri girerken adamın yüzündeki nemrut ifadeden anladım haritaları alamayacağımızı. Yaşlı adam Hilmi'yle el sıkıştı, yüzündeki ifadeyi biraz olsun yumuşatmadan. Hoşbeş faslı ve nihayet bizim harita meselesi; maalesef beş-on dakika kadar önce hari-

taları Ruhsar Hanım'a satmıştı ama bugünlerde benzer haritalar filan düşerse Hilmi'yle haber gönderirdi. Hilmi de rahatlatmaya çalıştı beni. Ruhsar Hanım'ı iyi tanımış, telefon açıp rica ederse haritaları edinmem mümkün olabilirmiş vs.

II

Antikacı'nın benim için benzer haritalar bulacağına inanmıyordum. Hatırladığım kadarıyla kendim çizmeye çalıştım haritaları. İlk çizmeye başladığım haritada bir fetih havası vardı. Fetih olduğuna göre kan da vardı. Küstah bir köylü gibi kasketini devirip şehrin kapısına dayanmış dış mahalleler: asla bitmeyecek bir fethin sürekli hazırlıkları. Tıpkı o eski zaman günlerindeki gibi cami avlularında koyun boğazlanıyor, kanın kokusu camiden çıkan ihtiyarların sönmüş iştihalarını yeniden kabartıyor. Dar, yılankavi sokak aralarında pamukhelvacılar, düşüp kanattığı dizini tükürükle temizlemeye çalışan sümüklü çocuklar; herkes, uzun sürecek bir kuşatmanın sabırlı hazırlığı içinde.

Ruhsar Hanım'ın böyle bir semtte oturmasının sebebini anlamak mümkün değildi. Kapıyı açtığında yüzüme çarpan ağır parfüm kokusu bunu daha da imkânsız hale getirdi. Hoş gelmiştim, şeref vermiştim, orta şekerli bir kahve alırdım herhalde. Kahveyi beklerken duvarlara asılı haritalara, camekânlı raflarda sergilediği harita defterlerine ve haritacılık üzerine yazılmış Osmanlıca kitaplara göz attım kıskançlıkla. Kahveler geldi. Evet Hilmi Bey durumu telefonda anlatmıştı, kendisi de yardımcı olmayı ziyadesiyle istiyordu fakat, bu beş harita ile ilgili hikâyeyi biliyordum herhalde. Özellikle beşincinin orijinalliğinden kimsenin kuşkusu yoktu. Dolayısıyla benim için yapabileceği şey ancak beşinci haritanın fotoko-

pisini vermek olabilirdi ki, onu da Hilmi'nin verdiği adrese gndereli yirmi dört saatten fazla olmuştu.

Ruhsar Hanım konuşurken bir an için sarışınılığını bana bulaştırmasından korktum. Ağzının içinde pembe bir yılan gibi dans eden dilinin altında daha neler sakladığını merak ettim. Konuşurken dili ve dişleri gözükme-yen insanlardan daima korkmuşumdur.

Yine de ona çizmeye uğraştığım haritayı anlattım. Onun karşılık olarak söyledikleri ise kafamı karıştırmaktan başka işe yaramadı.

Binbir bahaneyle kendimi evden dışarı attığımda genzime dolan taze kan kokusu midemi bulandırdı. Cami dağılıyordu. Camiden çıkan ihtiyaşların ve cami önünde ayakkabı boyacılığı yapan, simit satan ergen delikanlıların gözünden okuduğum öfke ve hınç bana, Abruşak'ın Bursak olacağı zamana kadar Keşiş Dağı'ndaki keşişle-ri kiliselerinden kovmaya kararlı Müslüman dervişlerin gözlerinde olduğuna inandığım iman dolu öfkeyi anlaşılır kıldı. Ruhsar Hanım'ın son söylediklerini de: O çizmeye çalıştığım harita bir kuşatma haritasıydı, surun dışındakilerin hikyesiydi. Bu yüzden de gösterdiği şey, gerçekte ne şehrin kendisiydi ne de giderek dağa doğru tırmanan derme çatma binalar. Harita, muhtemel bir saldırıda kullanılmak üzere surlardaki gedikleri, zayıf noktaları gösteriyordu. Ben de öyle bir ustalıkla izmeliydim ki, surların ardına gönül ve iman gözüyle bakanların dışında hiç kimse grmemeliydi onları.

III

Eski bir şarkı cızırıdıyordu antikacıdaki eski radyo-lardan birinde. Bu radyoların yüz yıl önceki istasyonların yayınlarını aldığına dair ciddi bir şüphe uyandı içimde. Ne zaman asanız emperyal melodiler...

Genç yaşta yitirdiğimiz
Yücel Balku, yeni kuşak
yazarlarımızın en
yaratıcılarından biriydi.

Fotoğraf: Zeynep Tokdemir

"İki yanı ağaçlıklı bir yolda yürümeye başlar gibi başladım yazmaya; hepsi çıkmaz bir sokağın insanın yüzüne çarpan imkânsızlığında aniden eksik ve yarım kaldı. Bir kere durunca yeniden başlamak zulüm oldu. Kafamda evirip çevirdiğim yüzlerce sondan hiçbirini yakıştıramadım bu öykülere. Yakıştırdıklarım olur gibi olduysa da, oturup yazacak basiretim olmadığından bir kenara ittim. Öylece kalakaldılar. Eksik ve düşman."

Yücel Balku, bizi kâh Kaf Dağı'nın ardında, kâh yanı başımızda farkına varmadığımız dünyalara, kâh Bursa'nın ufak tefek yollarına götürüyor. Dokunduğu şehrin –kentin değil– insanlarını, olağanüstü olaylarla, olağanüstü kişilerle bezeyerek gerçekleri de arkasına alıp oluşturduğu kurmaca dünyasını gözler önüne seriyor. Zengin, renge renge bir Türkçeyle... Hep genç kalacak bir öykücünün izinden gizemli dünyaların sokaklarında gezinmek için bir davet *Sükût Ayyuka Çıkar...*

ISBN 978-975-07-1401-6

9 789750 714016